

Trygdarbeltið bjargaði lívinum

Tað sigur Ásla Akselsdóttir Haraldsen, sum ein oktoberdag í fjør endaði við síðuna av vegnum, eftir at ein seyður leyp út fyri bilin. – Høvdu vit ikki verið íbundin trygdarbeltini, vórðu vit neyvan komin livandi frá óhappinum, sigur hon

Leo Poulsen

Fríggjadagur 19. oktober 2012 stendur enn púra klárur í minnum á Áslu Akselsdóttir Haraldsen.

– Vit vóru nakrar vinkonur ið vóru farnar í summarhús. So var tað, at eg skuldi fara vestur á flogvøllin eftir sjeiknum, ið er leirvíkingur. Ein av vinkonunum segði, at eg bara skuldi lána hennara bil og fara avstað, sigur Ásla Haraldsen.

Sum sagt so gjørt, og alt gekst væl. Hon var eftir sjeiknum, Tórstein Jóhannes Fríðinsson, og tey lögdu so leiðina móti Leirvík.

– Eg minnst, at eg segði við Torstein, at eg mátti far inn á Effostøðina, tí eg skuldi á WC, eg skuldi eta og eg skuldi gjalda tunnilsgjaldið, sigur Ásla Haraldsen.

Men tá tey vóru komin gott og væl út úr Leynatunlinum, leypur ein seyður yvir um vegin framman fyri bilin.

– Hann kemur frá vinstru, so eg snari instinktivt til høggu, og renni harvið á ein prest. Hetta gjørdi meg so kløkka, at eg aftur snaraði til vinstru inn á miðuna á vegnum, har eg rakti ávaringarstrípuna mitt á vegnum, sum harvið gav eitt ýlandi ljóð frá sær, greiðir Ásla Haraldsen frá.

Hetta ljóðið gjørdi hana so kløkka, at hon aftur snaraði til høggu.

– Úrslitið var, at bilurin fór út av vegnum og rendi tvørtur um eina breiða á, har hann kom niður standandi líkasam tvørtfyrir, sigur Ásla Haraldsen.

Góð hjálp

Hon minnst nágreiniliga tíðspunktið, tá óhappið hendi.

– Eg hevði júst hugt at klokkan í bilinum, sum vísti 21.14. Tí veit eg akkurat, hvat klokkan var, tá hetta hendi, sigur Ásla Haraldsen.

Tað sortnaði fyri henni, eftir at bilurin var steðgaður.

– Eg haldi, at eg var burtur eina løtu, men tað var ikki leingi. Eg hugdi yvir á Torstein, sum hekk í trygdarbeltinum. Eg rysti í hann fleiri ferðir, áðrenn hann einaferð raknaði við og spurdi, hvat eg gjørdi. So sansaði hann, at talan var ikki um ein drey, men

Tey bæði avmyndað í gjár, ferm og ferug. Men hevði tað ikki verið fyri trygdarbeltinum...

Mynd: Álvur Haraldsen

Tey bæði, Torstein og Ásla, avmyndað á sjúkrahúsinum stutt eftir hendingina. Hann hevur týðiliga skrammu í andlitinum av airbag'inum, meðan týðilig spor eru eftir trygdarbeltinum á Áslu

men um nakað, ið hendi í veruleikanum, sigur Ásla Haraldsen.

Tíbetur fyri hana og Torstein koyrði ein bilur stutt eftir teimum, og fólkini komu beinanvegin til hjálpar.

– Tað var so heppið, at kvinnan í tí bilinum var sjúkrarøktarfrøðingur, og hon sá beinanvegin, at eg var ikki komin sjónliga til skaða. Eg var farin úr bilinum, og stóð á vøllinum, púra skelkað, sigur Ásla Haraldsen.

Sjúkrarøktarfrøðingurin var saman við manninum og

einum soni í bilinum, og hon gav boð um, at halda Torstein fóstum í setrinum, tí hon kundi ikki siga, um hann hevði brotið ryggin.

– Maðurin hjá sjúkrarøktarfrøðinginum helt so Torstein aftur móti ryggleninum, meðan hon kannaði, um nakað annað var brotið, sigur Ásla Haraldsen

Sjálv ringdi hon til pápa sín, at boða frá, hvat var hent, og pápin bar so boðini víðari.

Ongan skaða

Sjálv ringdi Ásla ikki 1-1-2.

– Nei, tað var onkur annar, ið gjørdi tað. Men av tí at tey ikki høvdu fult tamarhald á støðuni, og ikki vistu, um eg hevði fingið nakran skaða, bóðu tey um tveir sjúkrabilar, sigur Ásla Haraldsen.

Tað hendir ofta, at tá fólk fara í sjokk, merkja tey ikki til pínu, og tí bundu tey um heilan fingur og boðsendu tveimum sjúkrabilum.

Tað gekk rættiliga skjótt, til ein lækni var á staðnum.

– Hann kom fyrst við einum jeepi áðrenn sjúkrabilarnir komu. Hann fekk so kannað Torstein og fekk staðfest, at ryggurin ikki var brotin. Hann kannaði eisini lunguni, tí Torstein gramdi seg um pínu fyri bróstinu. Hann var so borin úr bilinum og inn í sjúkrabilin, sum fór til Havnar við honum, sigur Ásla Haraldsen.

Sjálv fór hon við tí seinna sjúkrabilinum.

– Tað eru mannagongdir, sum tey altíð fylgja í slíkum førum. Til dømis verður tú altíð lagdur í hálskraga fyri at halda høvdinum upp á pláss, og tað varð eisini gjørt við meg, sigur Ásla Haraldsen.

Komin á sjúkrahúsið kundu lækarnir staðfesta,

at Áslu ikki bilti nakað so-leiðis.

– Eg hevði fingið eitt sonnevnt Back-lash, og havi tí gingið til viðgerðar hjá einum fysioterapeuti í fleiri mánaðir, men nú er tað burtur, sigur Ásla Haraldsen.

Torstein Fríðinsson slapp eisini betri, enn roknast kundi við.

– Hann breyt lítlutá, og tað var fyrri so vítt tað, sigur Ásla Haraldsen.

Men reaktións- og konsentratiónevsnini hjá Torsteini vóru niðurstett í eina tíð eftir ferðsluóhappið.

Moralurin

Alt í alt sluppu tey bæði ungu rættiliga snikkaleys frá hesum óhappinum, men tað kundi saktans gingið verri.

– Politiið segði okkum, at høvdu vit koyrt nakað spakuligari, høvdu vit endað í ánni við gronini fyrst, og høvdu vit koyrt 5-10 kilometrar skjótari, høvdu vit rent mitt í áarbakkann, og tá hevði skilið verið verri, sigur Ásla Haraldsen.

Ferðsluóhappið setti sjálvandi ein hvøkk í lívið hjá ungu kvinnuni.

– Eg skýggjaði bilar eftir

hetta, men pápi mín bað meg fara út at koyra aftur beinanvegin, tí annars fór tað at verða verri seinni. Eg so gjørdi, men tað stingur seg viðhvørt upp í meg ein ræðsla fyri at koyra, sigur Ásla Haraldsen.

Hon vil tó heldur koyra sjálf enn at sita í bili, har onnur koyra.

– Tað kann vera ógvuliga torført, at sita aftan í einum bili, sum onnur koyra, tá vil eg heldur koyra sjálf, sigur Ásla Haraldsen.

Men hendan hendingin hevur ikki bert sett ein hvøkk í lívið hjá ungu kvinnuni, hon hevur eisini lært av henni.

– Eghavilært, altíð at halda meg til ferðavmarkingarnar, men tað, sum meira er, havi eg lært, altíð at nýta trygdarbelti. Torstein kann viðhvørt vera eitt sindur fráverandi, men hendan dagin hevði hann spent seg í trygdarbelti, og frá politinum fingi vit seinni at vita, at høvdu vit ikki sitið í trygdarbelti, hevði Torstein hest ikki verið á lívi í dag, og eg hevði helst ikki gingið, sigur Ásla Akselsdóttir Haraldsen.